

ΕΝΤΥΠION ΤΕΡΠΙΝON τῆς ΦΑΙΔΡΑΣ ΣΥΝΤΕΧΝΙΑΣ

Δεκαπενταύγουστος 2017 * ΦΥΛΛON 9ον

"Τὸ κύμα τότε εἰς ἄχνην λεπτήν μεταβαλλόμενον..." Ἀλέξανδρος Μωραϊτίδης

Προσκοπικὸς Παπαδιαμάντης

«Ήταν μιὰ ἄγρια παραθαλάσσια τοποθεσία. Τὰ γκρίζα κύματα χτυποῦσαν στοὺς ἀπότομους βράχους. Ὁ Εὐριπίδης θυμήθηκε μιὰ φράση ἀπὸ κάποιον διήγημα τοῦ Παπαδιαμάντη: "... εἰς τὰς ἀκτὰς τὰς ἀπορρῶγας καὶ ἀποκρήμους..."».

Ξαναδιάβαζα, πάρα προχωρημένος στὰ χρόνια, τὴν περιπέτεια "Πρόσκοποι ἐναντίον κατασκόπων" τοῦ ἰδιαίτερα ἀγαπημένου μου παιδικοῦ περιοδικοῦ Προσκοπικὲς σελίδες. Μολονότι μαζί μὲ τοὺς ἥρωες τῆς ἀφήγησης, τοὺς Κερκυραίους προσκόπους Εὐριπίδη καὶ Σεραφεῖμ, περνοῦσα δύσκολες ὥρες σὲ μιὰ ξένη ἐχθρική χώρα, ἡ σύντομη μνεία τοῦ Παπαδιαμάντη, προπάντων ἐκεῖνο τὸ "ἀπορρῶγας", μοῦ ἔλλαξε τὴ διάθεση.

Ἵστερα θυμήθηκα τὴν ἐνωμοτία τῶν Κύκνων στὰ πρῶτα τεύχη τῶν Προσκοπικῶν Σελίδων. Αὐτοὶ ἦταν Ἀθηναῖοι καὶ τίς περιπέτειές τους τίς ἐξιστοροῦσε ἄλλος, ποὺ ἔκρινε σωστὸ ἕνα ἐνώμοτος Κύκνος νὰ ἐπωνυμῆται Παπαδιαμάντης. Ἡ ἀνάμνηση αὐξήσε τὸ κέφι μου.

Δὲ γινόταν ἀλλιῶς, ἤμουν πιά ὑποχρεωμένος νὰ μνημονεύσω τίς ἀναγνώσεις ὁλόκληρων παπαδιαμαντικῶν διηγημάτων στὶς ἐξοχὲς τῆς Σκιαθοῦ ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῶν Βολιωτῶν Προσκόπων ποὺ εἶχαν κατασκηνώσει στὸ νησί. Τότε ἦταν ποὺ ἔπεσε ὁ καλὸς σπόρος στὴν καρδιά τοῦ Λάκη Προγκίδη, διαπρῦσις κήρυκα τοῦ Ἀλεξάνδρου στὸν μὴ ἐλληνοφώνο κόσμο. Ἀναγνώστη μου, κάνε τὸν κόπο νὰ διαβάσεις τὸ φεινὸ βιβλίον τοῦ Ὑπὸ τὴν παπαδιαμαντικὴν δρῦν.

Σπᾶν τὸ κεφάλι μου ἀλλὰ δὲν καταφέρνω νὰ θυμηθῶ τὸν τίτλον ἑνὸς Ἡμερολογίου ποὺ εἶχαν ἀφιερῶσει οἱ Βολιώτες Πρόσκοποι ἢ οἱ Βολιώτισσες Ὅδηγοὶ στὸν ἀξεπέραστο καὶ ἀξιέραστο κοντοπατριώτη τους. Πρέπει νὰ ρωτήσω τὸν Πέτρο Κυπριωτέλη.

Εὐριπίδης Νεγρεπόντης

Μεθ' ὄρμῆς εἰς τὰ ρηχά

Μεγάλην ἐντύπωση τοῦ ἔκαμε. Μεγάλην. Διάβαζε τὴ ΝΟΣΤΑΛΓΟ του κοντὰ στῆς Κοιμήσεως τὴν ἑορτή. Ἐκλείσε τὰ ψηφιακά, σφράγισε τὸ νοῦ ἀπὸ τὰ φουρτουνάκια τῆς κακίας καὶ στριμώχθηκε μὲ τὸ βιβλίον.

Καὶ τί βλέπει; (Μὰ πρώτη φορά ἔριξε τὴ βάρκα του στὰ νερά της; Ἀλλάζουν τὰ κείμενα; Μαγεύονται;)

"...ὁ Μαθίος ἐπρόλαβε κα' ἔρριξε τὴν βαρκούλαν μεθ' ὄρμῆς εἰς τὰ ρηχά, ἐπὶ τῆς ἄμμου. — Πάντα κατευόδιο! ἔκραξε φαιδρῶς τὸ Λιαλιώ".

Ἐπρόλαβε τὸ λοιπὸν κα' ἔφθασε στὸ ποθητό; Στὴν ἀπέναντι νῆσο. Θώπευσε ἡ καρδιά τους τὸν Ἀη-Νικόλα.

Εἶχε μείνει μὲ τὴν ἐντύπωση πὺς ἡ σκαμπαβία, μὲ τὰ πολλὰ κουτιά, ποὺ ἔφερε νὰ κόβει δρόμο, τοὺς πρόλαβε στὸ κύμα πάνω καὶ τοὺς γύρισε πίσω. Ἔτσι πάντοτε δὲν γίνεται — νὰ κουμαντάρουν οἱ ἐπιδέξιοι;

Παράδοξο. Ἄλλο κείμενο στοιχειοθετοῦσε τὸ ὄνειρό του. Τυπώματα τοῦ ἄπιαστο.

Πρόλαβανε καὶ ἔφθασαν ἐκεῖ ποὺ τοὺς ἔπρεπε.

Ὁ Μαθίος τ' Μαλαμοῦ, οὐ γυιὸς τς Καλημέρινας, ἔφερε τὸ πλεούμενο καλὰ στὴ Σκόπελο, κα' ἄς ἔχασε μετὰ.

Ἐμφοβος καὶ μὴ ἐννοῶν ἐκλείσε τὸν τόμο (ὄγδοος μιᾶς σειρᾶς καλῶν ἀλιευτικῶν). Ἀρμύρισε ἡ μικρά, ὑπὸ τῆς Πίνδου, πόλις μὲ δροσιεὲς πελάγους.

Ἀντώνης Ν. Παπαβασιλείου

Σελίς 2

- Στέλιος Κοῦκος
- Ἄγγελος Γ. Μαντᾶς
- Κ. Σπ. Τσιώλης

Β.Π. Καραγιάννη - Λόγοι περιοδικοί, περιοδεύοντες καὶ περαστικοί

- Κύρ Ἀντώνη δὲν ἔχω ἄλλον Παπαδιαμάντη.
- Ἀδειασα...
- Νομίζεις...

Ἀρχὲς Αὐγούστου ξαναδιάζω σελίδες τοῦ λίαν ὠραίου περιοδικοῦ «νέα ΕΥΘΥΝΗ». Μετὰ τὸ κλείσιμο τῆς ἱστορικῆς μήτρας καὶ περιοδικῆς μητέρας ΕΥΘΥΝΗΣ, διεσπᾶσθη αὐτὴ εἰς δύο νέα ἐπιδοφόρα σώματα σελίδων, τῆ «νέα Εὐθ.» καὶ τὸ γλυκὺν «Φρέαρ». Πέθανε ἐσχάτως κα' ἐντελῶς κα' ὁ καθηγούμενός της Κ. Τσιρόπουλος, ἰδρυτῆς τῆς καθ' ὅλα, κα' ὄχι ὅπως, καλὴ ὥρα, ὁ κύρ ΥΠΕΞ ὅστις ὑπῆρξεν ἰδρυτῆς τοῦ ΚΚΕ τὸ 1924—28 χρόνια πρὶν γεννηθεῖ— καὶ τὸ ὅποιον κα' αὐτὸ μὲ τὸν καιρὸ διεσπᾶσθη ἐπισήμως εἰς ΚΚΕ ἔξ. καὶ ΚΚΕ ἔσ. Ὁ μόλις πρὶν «ἰδρυτῆς» κατὰ πὺς λέμε «Ὁδηγητῆς» —σπορὰ τῆς τύχης— τιμώρηξεν δικαστηριακὰ πνευματικὸν περιοδικόν, διότι σ' αὐτὸ μὲ ἐπιστολὴ ἀναγνώστης του, κατὰδειξεν ἠπίως τὸ πολιτικόν, ἰδεολογικόν του παρελθόν (Σταλινικόν μετὰ συγχωρήσεως) διὰ τὸ ὅποιον ἄλλοτε ἔκαυχατο, ἀλλὰ τώρα τὸ μυκτηρίζει —κατὰ τὸ παλαιοκομμουνιστικὸν ἔθος: «νέοι καιροὶ νέα καθήκοντα» καὶ κόμματα, ἐννοεῖται. Ὁ (ἢ) ἰδιοκτῆτης τοῦ περιοδικοῦ ποὺ καλεῖται νὰ

πληρώσει στὸν ἐνάγοντα ὑπουργὸν καὶ δικηγόρον αὐτοῦ, γενναία χρηματικὴν ποινὴν —ἀποζημίωσιν τρέχει τώρα στὴν Εὐρώπη νὰ βρεῖ τὸ δίκιο του —ἀπὸ τὰ οὐσιώδη ἐν ἀνεπαρκείᾳ στὸν τόπον μας,— ὅπως τὸ Ἔθνος μας αἰετοποτε μὲ ἀπλωμένη τὴ χεῖρα τοῦ ψωμο-ευρω-ζητιῶν, περιφέρεται.

Πολὺ γύρω γύρω τὸ πῆγα.

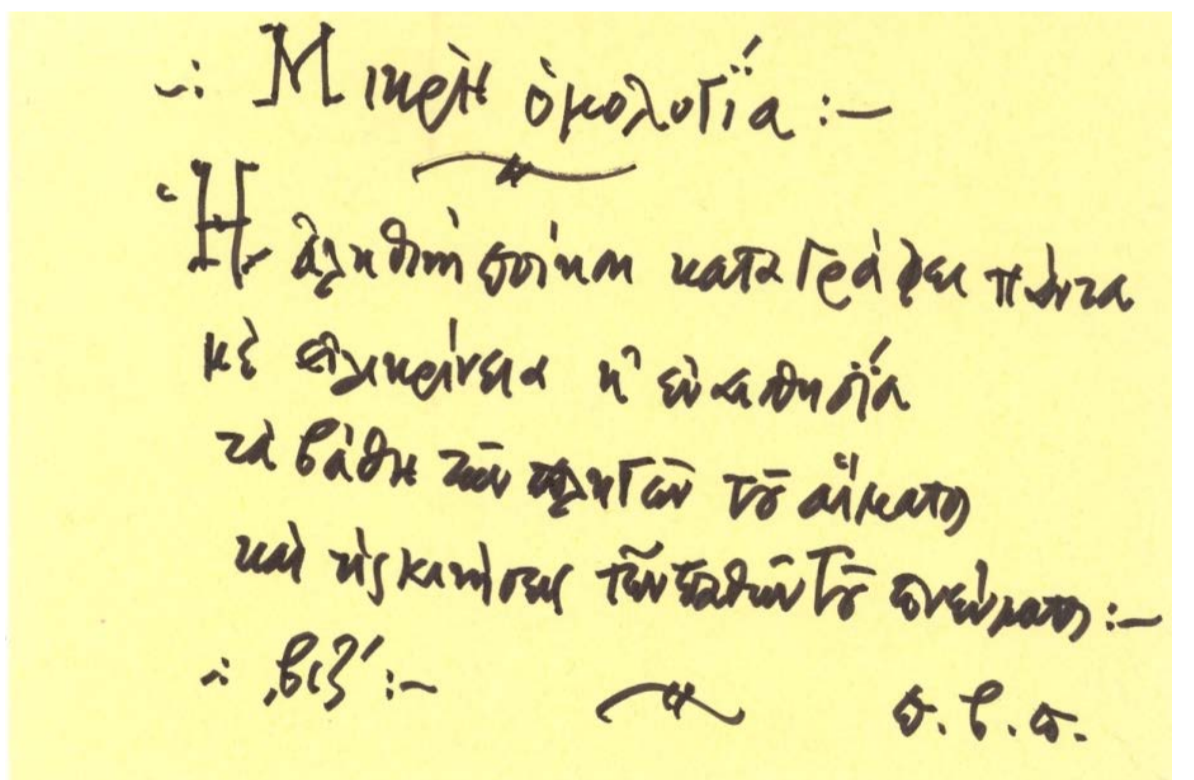
Στὴν ν. Εὐθ. στάθηκα σὲ ἄρθρον τοῦ ἐριτίμου ὑποκαθηγητοῦ φιλολόγου στὸ ΑΠΘ Δ. Κόκορη (γεν. τοῦ Κοκόμεως) περὶ τὴν ποδοσφαιρικὴν ἐκδοχὴ τοῦ ἀλησμόνητου ἐκ Θεσσαλονίκης συγγραφέα, Τόλη Καζαντζῆ (1938-1991) «βασικὸν ἐκπρόσωπον τοῦ βιωματικῶν ρεαλισμοῦ στὴν μεταπολεμικὴ πεζογραφία» ὅπως τὸν ὀνομάζει. Θυμᾶμαι τὸ βιβλίον τοῦ Τ.Κ. γιὰ τὸν Γ. Σκαρίμπα, ἐπειδὴ ἐσγάτως βρισκομαι εἰς Σκαρμυβικοὺς νοσταλγικοὺς πλόες (Ἄ, τὸ «Σὸλο τοῦ Φίγκαρο» ἐκδ. Κάλβος, τῶν φοιτητικῶν χρόνων) μὴ ξαναδιαβάζοντα βέβαια τὰ βιβλία του ἀλλὰ περισυλλέγοντάς τα ἐκ νέου (τί νὰ τὰ κάνω;) ὅτι τὸ νὰ βρεῖς βιβλίον στὴν ἀχανὴ καὶ χυδὴν σου βιβλιοθήκη εἶναι δοκιμασία ἰδυνηρότερα τῆς ἐπαναγορᾶς του. Θυμήθηκα, τὸ λοιπόν, τὴν ἀφήγησιν μιᾶς ἐπισκεψῆς αὐτοῦ μὲ παρέα (ἢ μήπως αὐτὸ τὸ διάβασα στὸν Πεντζίκης). Στὸν περίπατό τους στὴν παραλία τῆς Χαλκίδας (ἄχ, τόπος ἀπερίπατος εἰσέτι) ὁ Γ. Σκαρμυς προηγεῖτο

κάμνοντας διάφορα κόλπα μέχρι καὶ κολοτούμπες στὸ δρόμο, ὅπως τὰ μικρὰ φαντασμένα σχολιαρόπαιδα στὸν δρόμο γιὰ τὸ σχολεῖο τοὺς τραβοῦν καὶ ἕνα σπαγγάτο ἀν' ἀντιληφτοῦν πὺς τὰ προσέχουν μάτια ἐνήλικα.

Στὸ ἄρθρον ἀνακατώνονται καὶ οἱ ἀλήστου μνήμης ποιητῆς Ἀνέστης Εὐαγγέλου καὶ φυσικὰ ὁ Μ. Ἀναγνωστάκης, ποιητικὰ καὶ ποδοσφαιρικὰ ὑποκειμενα σεσημασμένα καὶ ἀποδεδειγμένα γραπτῶς. Νὰ μὴ μακρηγορῶ ὁ Ἀνέστης Εὐάγ. πρόωρα χαμένος κα' αὐτός, ὅπως ὁ Τ.Κ., γράφει ἐνα ποίημα γι' αὐτόν, σπάρραγμα θὰ ἔλεγα, ποὺ τὸ ξαναδιαβάζω στὴ ν.Ε.

«...Σ' ἔμένα πέφτει ὁ κλῆρος νὰ θυμίσω
Τὴν ἄλλη σου διάσταση, τὴ θραυλική,
Δόξα καὶ καύχημα τῶν μακεδονικῶν γηπέδων

Πρωταθλητῆ τῶν πόνων, σέντερ φόρ
Οἱ μαγικὲς σου ντρίπλες δὲ θὰ ξεχαστοῦν
Τὸ ψυχωμένο παιξιμό σου καὶ τὸ γκολ
Ἐναντία στὴν ομάδα τοῦ Θεανότου...»

ΜΙΚΡΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ τοῦ Π. Β. Πάσχου.

